

TEMPESTA ESVAÏDA

COMÈDIA LÍRICA EN TRES ACTES

Joaquim Serra, música

Carme Montoriol, llibret

EN EL 80 ANIVERSARI DE LA SEVA ESTRENA

EN EL 50 ANIVERSARI DE LA MORT DE L'AUTORA

Estrenada el 7 de novembre del 1936 al Teatre Nou de Barcelona.
Reposició el 22 de juliol de 2016 al Teatre Fortuny de Reus.

Comèdia lírica que ofereix una visió poètica de la vida marinera. En un poble del litoral català, el retorn d'un mariner que havia estat enamorat d'una noia que ara és casada, commocionarà la vida de la germana petita d'aquesta, que després d'un intent de suïcidi per gelosia, veurà esvair-se la tempesta del seu cor quan el seu amor sigui finalment correspost.

Una producció d'**ADEP**, Associació per a la Divulgació, l'Ensenyament i la Promoció de la Música Catalana

En el 80 aniversari de la seva estrena i en el 50 aniversari de la mort de Carme Montoriol

DOSSIER de PRESENTACIÓ

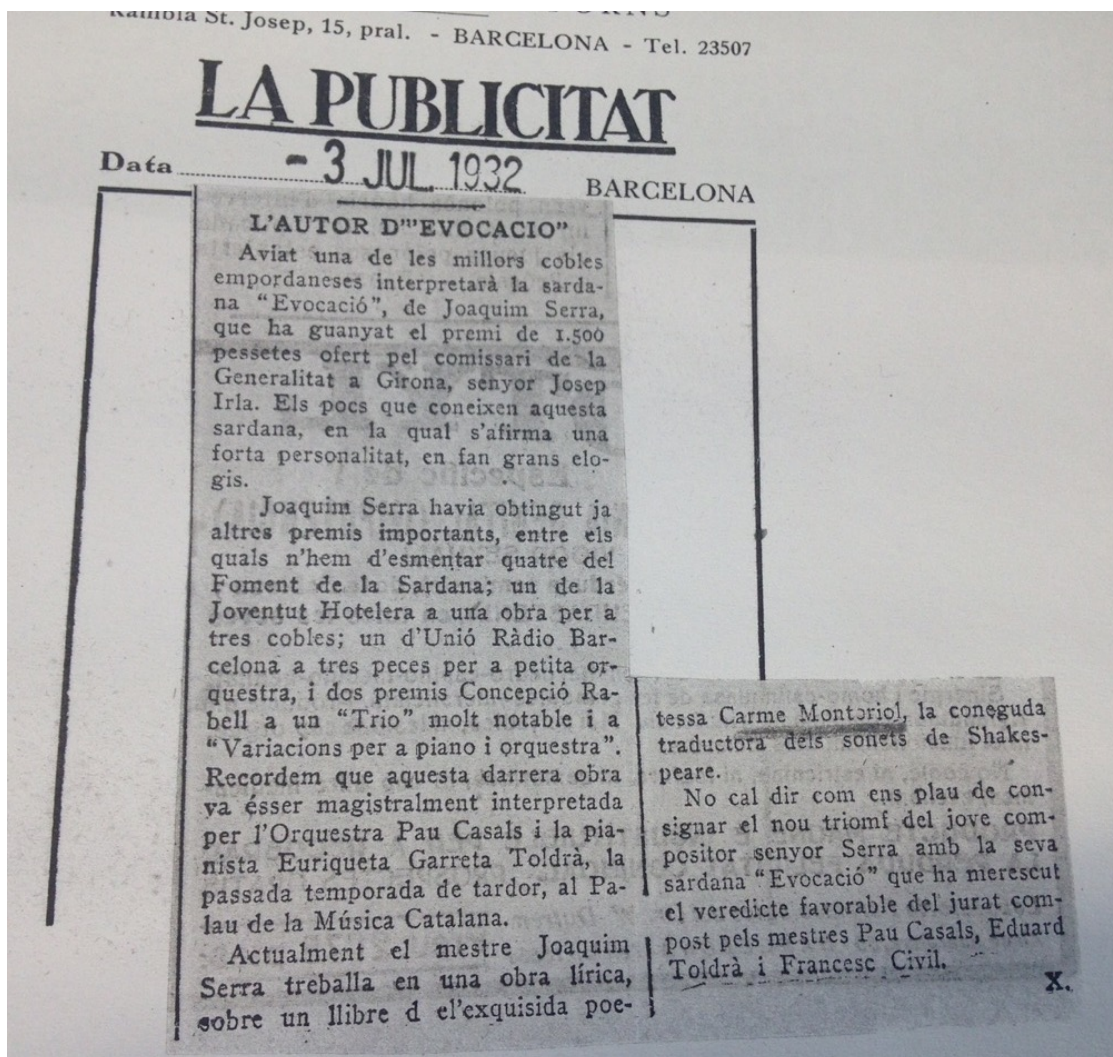
En el 80 aniversari de la seva estrena
En el 50 aniversari de la mort de Carme Montoriol

TEMPESTA ESVAÏDA

SOBRE EL PROJECTE

ADEP.CAT (<http://www.adep.cat>), l'Associació per a la Divulgació, l'Ensenyament i la Promoció de la Música Catalana, d'acord amb els seus objectius fundacionals d'impulsar la recuperació del patrimoni musical i artístic català, en col·laboració amb l'editorial gironina **FICTA** (<http://www.ficta.cat>), proposen la recuperació integral d'una obra estrenada l'any 1936, original de Joaquim Serra (música) amb text de Carme Montoriol, **Tempesta esvaïda** (inicialment dita *Tempesta d'estiu*).

Enguany, commemorant el 80 aniversari de l'estrena d'aquesta peça que va obtenir en el seu moment un gran èxit de crítica i públic, així com en el 50 aniversari de la mort de Carme Montoriol, l'objectiu és portar de nou als escenaris aquesta obra de teatre líric català: *Tempesta esvaïda*, una comèdia en tres actes. L'espectacle es va estrenar, després de diverses prèvies en format reduït (duos i trios amb piano), el 7 de novembre de 1936 al barceloní Teatre Nou, situat entre els números 63 i 65 de l'Avinguda del Paral·lel.

En el cas de Serra, la reducció de la partitura –piano i veus- i les partícels de l'orquestra es troben a l'arxiu de la SGAE; la família Serra, per la seva banda, és dipositària de la partitura de direcció.

En el cas de Montoriol l'obra manuscrita és a l'Arxiu – col·lecció local- de la biblioteca Fages de Climent de Figueres.

Respectant l'obra original de Serra i Montoriol, el director musical del muntatge haurà de tenir en compte els elements següents:

- L'edició –que n'inclou la revisió- de la partitura original en base a la instrumentació que apunta el manuscrit. Parlem d'una orquestra d'entre 34 i 39 músics.

Plantilla orquestral

Fustes (2.1.2.1) + tenor sax (opcional) + metalls (2.2.3.0) + arpa + piano (opcional) + timpani + 2 percu + corda
Corda: 5.4.3.3.1

Rols vocals

Mercè; Clara; Francesca; Antoni; Guillem; Patró Martí; 4 joves; 3 noies; 4 noies; 1 jove; 1 veu interior; cor mixte (SCTB)

Joc de materials complet (a SGAE)

Veu i piano (català i castellà)

L'orquestra a qui s'ha confiat aquesta reposició és CAMERA MUSICAE que celebra enguany el seu desè aniversari i que ha aconseguit aglutinar a l'entorn d'un projecte orquestral singular i sòlid bona part dels músics joves formats a Catalunya i especialitzats a l'estranger. Veure el web de l'Orquestra:

<http://www.orchestracameramusicae.com>

Recomanem visitar el seu canal a Youtube:

<https://www.youtube.com/user/orquestraOCM>

Igualment destaquem l'enregistrament que l'Orquestra Camera Musicae va presentar el 2015 sota el títol de *De Catalunya al món*, amb obres d'autors catalans i una estrena del pianista Albert Guinovart: <https://play.spotify.com/album/4A2LBRZsljkvCp5pi2e3dr>

- La direcció musical de la proposta recau en l'especialista Diego Martín-Etxebarria, experimentat en la direcció de cantants i amb una carrera internacional ja força sòlida. El director basc format a Catalunya va guanyar el 2015 el premi més important de direcció del Japó i està ja dirigint arreu d'Europa: http://cultura.elpais.com/cultura/2015/10/30/actualidad/1446237413_277794.html
- Solistes vocals: es compta amb veus joves però amb projecció i certa trajectòria.

En aquest, ADEP aposta pel tenor Roger Padullés (ANTONI, rol protagonista masculí) i el baríton Toni Marsol (PATRÓ MARTÍ) en relació als protagonistes masculins. El rol protagonista femení és per a la soprano Elena Copons (MERCÈ). Completen el cast de solistes el baríton Xavier Mendoza (GUILLEM) i la mezzo Tànit Bono (FRANCESCA), així com Anna Alàs (CLARA), a qui ADEP ja va confiar el rol protagonista de la seva última recuperació, **La viola d'or**, amb text d'Apel·les Mestres i música d'Enric Morera. L'enregistrament d'aquesta peça va ser reconegut per la crítica com a **millor disc de clàssica de 2015** (Premis Enderrock). Veure <http://www.cardedge.es/LaViolaDOR/>

- Cor: Lieder Camera. Veure: <http://www.corliedercamera.com>
- Direcció d'escena i actors: pendents de possibles coproductors i en tot cas a incorporar en una segona fase (l'obra també es representarà a la vila de Montoriol, Figueres –teatre Jardí-, i clourà la Fira Mediterrània de Manresa el proper 9 d'octubre, al teatre Kursaal de Manresa).
- Plantegem una mínima escenografia, disseny de llums i vestuari bàsic. Amb tot, preveiem comptar amb l'orquestra DALT l'escenari per facilitar al màxim el rodatge de la producció. Per tant, parlem sempre d'una versió concert, amb els cantants/actors actuant de memòria (sense partitures).

CALENDARI

- Plantegem fletar i assajar la producció durant la primavera – estiu de 2016, que inclou la reposició del proper 22 de juliol, a les nou del vespre, a Reus, al teatre Fortuny.
- GRAVACIÓ del CD de manera immediatament posterior a l'estrena, els dies 23 i 24 de juliol. Lloc: Convent de les Arts d'Alcover. Tècnic de gravació: David Casamitjana.
- Presentació de la producció i l'enregistrament a: Figueres (teatre Jardí, 1 o 2 d'octubre) i Manresa (teatre Kursaal, 9 d'octubre en tant que cloenda de la Fira Mediterrània). Altres possibles repeticions: Girona, Tortosa, Olot, Sant Cugat i/o altres possibles viles associades a la xarxa TRANSVERSAL. Període: Tardor de 2016

SUPORTS

En el moment d'elaborar aquest dossier de presentació, ADEP.CAT està donant a conèixer el projecte a diversos agents culturals i artístics del país amb la voluntat de sumar suports al projecte. Entre ells, hi figura el Centre Robert Gerhard, la pròpia Fira Mediterrània (Manresa), la Diputació de Girona, l'Ajuntament de Figueres, l'Ajuntament de Barcelona, la Societat General d'Autors i Editors, les biblioteques de Figueres i Peralada, Músics per la Cobla, el Moviment Coral Català, Televisió de Catalunya i Catalunya Música.

La proposta compta el suport del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya · Direcció General de Cultura Popular, Associacionisme i Acció Culturals i la xarxa TRANSVERSAL, així com amb l'Ajuntament de Reus, ciutat escollida per presentar-ne la reposició el proper 22 de juliol de 2016, a les nou del vespre.

SOBRE CARMÉ MONTORIOL

Carme Montoriol i Puig va néixer a Barcelona l'any 1893. Filla de figuerencs, neboda de l'escriptor i polític Josep Puig Pujades, es considerava empordanesa i en diverses ocasions ho havia manifestat públicament. Les relacions amb Figueres van ser intenses: durant la seva infantesa i adolescència havia passat llargues temporades a casa dels avis Puig, al carrer de Girona. Més tard, col·laboraria activament –amb conferències, recitals, concerts– a la vida cultural de la ciutat. La vila, els seus habitants, l'Empordà, tenen un lloc preeminent en la seva educació sentimental.

En aquest sentit, hem pogut comprovar que són nombrosos els motius figuerencs i empordanesos que traspuen l'obra literària: una part de la novel·la *Teresa o la vida amorosa d'una dona* és ambientada a la ciutat de Figueres i algunes narracions tenen com a marc el paisatge de l'Alt Empordà.

Carme Montoriol s'interessà des de ben jove per l'art. Vivia en un ambient familiar propici a desvetllar-li la sensibilitat artística. Per la banda paterna hi havia hagut a la família una notable tradició melòmana. Potser per això la primera activitat a què es va lliurar amb vehemència va ser la música.

L'any 1913 comença a oferir recitals de piano com a solista al Palau de la Música Catalana. Interpretarà peces de Bach, Beethoven, Schumann, Chopin, Debussy, Strauss, Paganini, Liszt... Després, va formar part d'un trio musical de piano, violí i violoncel amb la seva germana, Lina i Montserrat Cassadó.

La dedicació a la literatura vindria més tard. Al voltant de 1920 són datats els primers poemes, premiats en jocs florals –alguns–, publicats en revistes o recitats en lectures públiques. No és, però, fins l'any 1928, amb la publicació de la traducció completa i en vers d'*Els Sonets de Shakespeare*, que Carme Montoriol serà reconeguda com a escriptora i es farà un lloc destacat en el món de les lletres catalanes. El llibre, prologat per Alexandre Plana, és dedicat a Pompeu Fabra. La crítica del moment va coincidir a remarcar la vàlua de la traducció tot destacant –en relació amb altres traduccions fragmentàries ja existents– la superioritat de la versió montorioliana, fonamentada, d'una banda, en una hàbil utilització de l'eina lingüística –el seu català es perfilava modernitzat, fluid, depurat d'arcaïsmes–; de l'altra, en el respecte del ritme i la musicalitat del vers shakespearà.

A partir de la traducció d'*Els Sonets de Shakespeare*, la dedicació a la literatura s'intensifica i es concreta en dues activitats simultànies: la traducció literària (Shakespeare, Baring, Kipling, Pirandello, Wilde...) i l'obra de creació. És el moment en què destacarà com a dramaturga, amb aportacions interessants als intents de

renovació de l'escena catalana. Es representen les comèdies dramàtiques *L'Abisme* (1930) i *Avarícia* (1936), el drama *L'huracà* (1935),⁽²⁾ la comèdia lírica ***Tempesta esvaïda*** (1936), musicada per Joaquim Serra. En el seu teatre, d'introspecció psicològica, aborda temes delicats –al voltant dels impulsos humans, de les passions i els sentiments– que eren considerats atrevits en aquell moment per una part de la societat, en bona mesura, perquè era una dona qui gosava plantejar-los.

L'any 1932 publica la novel·la *Teresa o la vida amorosa d'una dona*. El 1936 apareix el recull de narracions *Diumenge de juliol*. Paral·lelament, des de la proclamació de la República, l'any 1931, fins a la Guerra Civil desenvoluparà una intensa activitat cultural: publicarà articles a la premsa barcelonina, pronunciarà conferències de caire divulgatiu sobre aspectes musicals i literaris: els estudis dedicats a Ibsen i a Shakespeare evidencien l'aprofundiment en l'obra i el pensament d'uns escriptors que van deixar empremta en la producció literària de l'autora.

Sensibilitzada per la problemàtica social i educacional femenina, col·laborarà – juntament amb altres companyes d'idees progressistes– en la tasca d'elevar el nivell formatiu de les dones. L'aportació de l'escriptora se centrà, bàsicament, en les conferències que va dedicar al tema de les relacions entre l'home i la dona. Hi abordava aquells aspectes essencials –configuradors de la formació dels joves– que havien estat habitualment negligits, ja fos per inèrcia o per seguir els dictats de la tradició; possiblement, també, perquè eren encara considerats tabú per bona part de la societat catalana. Apostava per una instrucció, tant per als nois com per a les noies, lliure i oberta, basada en la igualtat. L'entitat cultural *Lyceum Club*, de la qual Carme Montoriol va ser presidenta l'any 1932, acollia aquelles iniciatives que, amb esperit democràtic, es proposaven oferir a les dones una educació política, econòmica, social, sanitària o artísticoliterària.

Durant els anys de la Guerra Civil va treballar activament a favor de la causa republicana: serà una de les col·laboradores de la revista *Companya* (1937-38), adreçada a la dona antifeixista. Va traduir al català l'obra *No passaran!* (Una història del setge de Madrid), d'Upton Sinclair, editada pel Comissariat de Propaganda de La Generalitat, el 1937. Es va adherir al Grup Sindical d'Escriptors Catalans. Com altres intel·lectuals, participaria en emissions radiades i en lectures públiques amb aportacions relacionades amb la tasca de l'intel·lectual davant la contesa. Dos d'aquells textos, *La novel·la de guerra* i *L'escriptor i el moment actual*, van ser publicats dins *Escriptors de la Revolució*, editat pel G S E C. També va treballar dins la Institució de les Lletres Catalanes, com a secretària del seu president, Josep Pous i Pagès.

En acabar la Guerra, va haver d'emprendre, com tants intel·lectuals catalans, el camí de l'exili. Es quedà a França i, moguda per l'enyorança, va retornar –tan aviat com va poder– el 1940. Durant la postguerra va escriure alguns contes i poesies –també ens consta que va participar en algunes sessions musicals–, però ja mai més no publicaria.

La Guerra Civil i les circumstàncies adverses que se'n derivaren la van colpir profundament i van fer extingir una veu que havia arrencat amb força en el món de les lletres i la cultura catalanes.

SOBRE JOAQUIM SERRA

Peralada (Alt Empordà), 4 març 1907 – Barcelona, 17 novembre 1957

Fill de Josep Serra i Bonal, la seva obra és fruit del mestratge bàsic del seu pare, al costat del de la seva tia materna la Maria Àngels Corominas

junt amb la seves innates capacitats creatives, la seva personalitat sensible i els coneixements musicals que adquirí a l'Escola Municipal de Barcelona.

A banda de compositor també fou un bon pianista. Des de ben jove mereixé els primers premis en diferents concursos de composició, i les seves obres van esdevenir modèliques i punts de referència per a molts altres compositors. De la seva producció en destaca la seva aportació cabdal al repertori de música escrita per a cobla, tant en les sardanes, la música de format lliure i les instrumentacions per a cobla de danses populars i de creació. El llistat de tota aquesta obra es troba més endavant. Les seves obres orquestrals, ballets, líriques, de cambra i vocals consoliden la seva posició rellevant dins el panorama musical català del segle XX. Citarem les Variacions per a orquestra i piano Op. 38 (1931), Estampes simfòniques (1954), els ballets El Carnestoltes Op. 75 (1949) i Doña Inés de Castro Op. 80 (1950), les obres líriques Tempesta esvaïda Op. 48 (1934) i A Montserrat tot plora Op. 53 (1935), el Trio en mi Op. 24 (1926), per a piano, violí i violoncel, els 13 lieds (1924-1938) i les peces per a cor mixt del 1931; Idil·li de la fruita galana Op. 39, La nena i la rotllana Op. 40 i Capvespre Op. 41 i del 1937; Confidència Op. 58 i Als nens petits Op. 59.

Apunts biogràfics:

1907 Neix el 4 de març a Peralada, al domicili familiar del carrer de l'Hospital, 18.

1910 Primer trasllat de la família, a la ciutat de Figueres.

1915 La família Serra finalment a Barcelona. Joaquim ingressa a l'Escola Municipal de Música. Cursa els estudis de solfeig i teoria amb els mestres Argelaga i Millet; els de piano amb el mestre Daniel Pellicer; els d'harmonia i composició amb el mestre Enric Morera. També estudia el violí, particularment, amb el mestre Eduard Toldrà, el seu veí d'escala quan vivien al carrer d'Aragó.

1921 Escriu la primera sardana –La primera volada-. La dedica al seu pare en el dia de la seva onomàstica (Sant Josep).

1932 Comença la seva col·laboració continuada, com a pianista acompanyant, en els programes de Ràdio Associació de Catalunya.

1934 És nomenat Director Musical de Ràdio Associació de Catalunya.

1936 Es casa amb la peraladenc Margarida Lleonsí, filla del músic de la Principal de Peralada Josep Lleonsí.

1939 Cessa en el càrrec abans esmentat i entra en l'etapa difícil de la postguerra en la que ha de superar tot tipus de dificultats. Durant un llarg període ha de formar part de diverses orquestres de ball per a guanyar-se la vida –Amadeu Rovira i Jaume Planas- i pianista als cabarets Copacabana i Chez Demon, a més, durant una gira, és el director musical i orquestrador de la Companyia de ballet de Paul Goubé i Yvonne Alexander.

1947 Fundació de l'Esbart Verdaguer, sota l'impuls de Manuel Cubeles. Joaquim Serra és nomenat Director Musical. Amb destí a aquest Esbart, realitza moltes de les seves admirables i modèliques instrumentacions i glosses de danses populars catalanes. Anys després, i seguint el seu mentor Cubeles, continua el seu treball musical amb l'Esbart Sarrià. Pren contacte amb Ana Ricarda de la Companyia de Ballet del Marqués de Cuevas. Ana Ricarda, que tenia un guió coreogràfic sobre la figura de la reina portuguesa Doña Inés de Castro, buscava un músic que li fes la partitura. Escolta música de Joaquim Serra – Suite per a una òpera , El Carnestoltes i altres - i entusiasmada, comprèn que aquest és el músic que li convé.

1948 A instàncies de l'Obra del Ballet Popular i sota la direcció del mestre Lluís Moreno i Pallí, Joaquim Serra junt amb el mestre Joan Lamote de Grignon imparteixen el Curset d'Instrumentació per a Coblà.

1952 Presenta a Cannes –amb gran èxit- el ballet Doña Inés de Castro. El ballet s'estrena, immediatament, a París – també amb un gran èxit de públic i crítica -. Joaquim assisteix a aquesta representació. Torna a Barcelona amb la salut alterada. Comença a manifestar-se la malaltia pulmonar que el portaria a la mort. Els metges recomanen que reposi, que no toqui el piano en locals tancats, que no faci vida de nit. Això és un cop de mall per l'economia domèstica. En Serra no és home ric.

1953 L'Obra del Ballet Popular organitza el 18 de gener a la tarda, al Palau de la Música Catalana i, a la nit, al Saló Iris, uns Festivals en homenatge a Joaquim Serra. Els beneficis materials dels mateixos serviran perquè Joaquim Serra ingressi al Sanatori del Brull (Montseny), on residirà des de febrer a octubre. Després d'una intervenció quirúrgica i per prescripció mèdica, va a reposar a Castellterçol, on troba un clima propici en tots els sentits.

1954 Torna a Barcelona i el 1er. d'octubre ingressa a Ràdio Nacional, com a Cap de discoteca de l'emissora de Barcelona, on actua, amb freqüència, com a pianista en diverses audicions radiofòniques. Es mantindrà en aquest càrrec fins al final de la seva vida.

1955 Té al seu càrrec la direcció musical de la Coblà Barcelona. Durant aquest període la Coblà assoleix un alt grau interpretatiu que queda reflectit en un bon nombre d'enregistraments històrics. La seva relació, però, va ser continuada durant tota la seva vida, tant en vida del seu pare com en la postguerra.

1957 El 17 de novembre, mor en el seu domicili barceloní del carrer del Notariat, 11. Es publica el Tractat d'Instrumentació de Coblà resum de les lliçons donades l'any 1948 en el decurs del Curset citat.

CURRÍCULUMS ARTÍSTICS

ORQUESTRA CAMERA MUSICAE

L'Orquestra Camera Musicae (OCM) de Tarragona, fundada l'any 2006, va néixer en el marc de la companyia d'òpera del mateix nom amb l'objectiu de participar en les seves representacions operístiques. El setembre de 2007 es va presentar al públic en solitari.

D'ençà de la temporada 2008-09, l'OCM organitza la seva pròpia temporada de concerts, amb caràcter estable, on compagina el repertori clàssic amb la descoberta de noves obres i de nous compositors. L'Orquestra va iniciar la temporada 2009-2010 el seu projecte de residència a l'Auditori de l'Escola Municipal de Música Pau Casals del Vendrell, vigent en l'actualitat.

L'OCM ha gaudit d'una gran rebuda per part del públic i ha estat seleccionada per participar en cites de la importància del Festival Internacional de Música Pau Casals del Vendrell, el San Miguel Mas i Mas Festival, el Festival de Música de Llivia, el Festival Interludi de Calonge o el Festival de Rialp, entre d'altres. Així mateix ha actuat en sales de concert com L'Auditori de Barcelona, l'Auditorio Nacional de Madrid i el Palau de la Música Catalana, on produeix la seva pròpia temporada de concerts d'ençà de la temporada 2012-2013.

Recentment ha realitzat una gira de concerts per diferents ciutats d'Alemanya, Txèquia i Suïssa.

De manera paral·lela a la seva activitat concertística, l'OCM ha enregistrat els discs *Mediterráneo*, *Un conte de Nadal* i *De Catalunya al món* i prepara l'enregistrament de l'òpera *Alba eterna*, del pianista i compositor Albert Guinovart.

Des del seu inici, Tomàs Grau n'és el director titular i artístic, i des de la temporada de concerts 2014-15, Jordi Mora és el principal director convidat de la formació.

L'Orquestra Camera Musicae compta amb el suport de l'Institut Català de les Empreses Culturals i de la Diputació de Tarragona, el patrocini de Repsol i de la

Fundació Privada Mútua Catalana i la col·laboració de Munich Sports. És membre de l'Associació Catalana d'Orquestres Professionals.

www.orchestracameramusicae.com

DIEGO MARTIN-ETXEBARRIA, director musical

Va començar els seus estudis musicals als Conservatoris d'Amurrio i Vitòria per acabar graduant-se en direcció d'orquestra a l'Escola Superior de Música de Catalunya sota el mestratge de Salvador Brotons.

Becat per la Fundació Humboldt, per la Caixa en col·laboració amb el DAAD alemany i per l'AIE, es va especialitzar en direcció d'òpera a les Hochschulen de Weimar i Dresden i va participar a classes magistrals a càrrec d'Antoni Ros-Marbà, Jesús López-Cobos, Lutz Köhler, Gianluigi Gelmetti... Ha treballat com a director assistent a la JONDE, l'OJIPC (Orquestra de Joves Intèrprets dels Països Catalans), a l'Òpera de Bilbao (ABAO), al Teatro Real de Madrid, al Stadttheater Bern i a la Semperoper de Dresden, col·laborant habitualment amb els mestres Riccardo Frizza, Donato Renzetti i Titus Engel.

Paral·lelament ha dirigit les seves pròpies produccions operístiques com ara 'Don Pasquale' de Donizetti al Centre Cultural de Terrassa, 'La flauta màgica' de Mozart a la Kleines Haus de Dresden, 'Rita' de Donizetti al Volksbuhne de Berlín, 'L'elisir d'amore' als auditoris de Vigo, Orense i Pontevedra, 'La Bohème' de Puccini al Teatre de l'Òpera de Augsburg, 'Go, Eneas, go!' de Bonfill, Rumbau i García-Tomás a la Neuköllner Oper de Berlín, 'Die Verwandlung' i 'Die Blinden' de Paul-Heinz Dittrich a la Staatsoper de Berlín...

Director artístic del Art Ensemble Barcelona entre el 2004 i el 2007 i director musical de l'Euskadiko Ikasleen Orkestra del País Basc entre el 2007 i 2008 i de la

Akademisches Orchester Freiburg entre 2010 i 2012, actualment és director artístic de la Filharmònica de Cambra de Catalunya. Com a convidat ha dirigit nombroses orquestres com ara l'Orquestra Simfònica de Bilbao, l'Orquestra Simfònica d'Euskadi, l'Orquestra Simfònica de Galícia, l'Orquestra Simfònica de Tenerife, l'Orquestra Ciutat de Granada, la Erzgebirgische Philharmonie Aue, la Vogtland Philharmonie, l'Ensemble der Sächsischen Gesellschaft für Neue Musik, la Camerata Variabile de Basilea...

A Catalunya, Martin-Etxebarria acaba de participar en tant que director musical en la recent producció de 'La viola d'or', obra de teatre líric català recuperada aquest 2015 amb motiu de la celebració del 150è aniversari del naixement d'Enric Morera, que en signa la partitura original. Martin-Etxebarria ha dirigit l'enregistrament discogràfic d'aquesta producció que acaba d'editar el segell DiscMedi i en dirigirà les funcions programades a finals d'any a Catalunya. També ha dirigit l'enregistrament de l'àlbum 'Intimitats', amb música del compositor Marc Timón, així com el DVD 'Sinfokids 2', amb l'Orquestra Simfònica d'Euskadi.

La premsa ha dit d'ell:

Schaffhauser Nachrichten

'Diego Martin-Etxebarria va dirigir l'obra amb claredat i confiança i va facilitar al públic una millor comprensió del complex discurs musical' (feb. 2014)

NZZ Neue Zürcher Zeitung

'A través de la Camerata Variabile, dirigida per Diego Martin-Etxebarria, et deixaves arrossegar de bon grat en la voràgine de Grisey' (feb. 2014)

Badische Zeitung

'L'Akademisches Orchester Freiburg, dirigida durant els últims dos anys per Diego Martin-Etxebarria, va començar amb l'obertura de Candide de Leonard Bernstein oferint un so bonic i delicat. Una interpretació fogosa però també atenta a les notes suaus (...) El gest apassionat del director s'ajustava perfectament al caràcter turbulent del tercer moviment de la 6a Simfonia de Dvorak. Va dirigir energèticament els tuttis en el ritme rústic bohemi del Furiant' (13 feb. 2012)

Badische Zeitung

'Tres russos del postromanticisme va escollir Diego Martin-Etxebarria per presentar-se com el carismàtic nou Mestre de l'Akademisches Orchester Freiburg (...) Un escultor amb senyals que es fonen en l'aire i guien a 90 músics vers un moviment electrizant. Un volcà amb calma interior que mai s'excedeix en els seus impulsos. El magistral discurs forma un tot, escenifica punts culminants i es resol' (12 juliol 2010)

CAST VOCAL**Solistes principals****ELENA COPONS, soprano**

http://www.agenciacamera.com/sites/agenciacamera/files/field/download/bio_elena_copons.pdf

Escoltar: <https://youtu.be/n3jTBWlwMRc> · <https://youtu.be/eY9YfCmBTU8>

ROGER PADULLÉS, tenor

Veure: http://rogerpadulles.com/cat_home.html

TONI MARSOL, baríton

Veure: http://www.geocities.ws/cor_harmonia/int_001_001_cat_marsot.htm

ANNA ALÀS, mezzosoprano

Veure: <http://www.annaalasijove.com>

XAVIER MENDOZA, baríton

Veure: <https://baritonxaviermendoza.wordpress.com/curriculum/cv-catala/>

TÀNIT BONO, mezzo-soprano

Veure: <http://tanitbono.com>

ALTRES

Edició de les partitures i revisió musicològica:

FICTA (Bernat Cabré i Martí Ferrer) www.ficta.cat

Producció executiva: Rut Martínez Ribot per a ADEP.CAT